

Chrobacsinszky Eszter
Elfogadás

Feltartom két kezem.
Hulljon bele, ami csak jöhet,
Isten-illatú áldás terem
Úgyis csak meg odafent.

Vagy jöhet eső, holt madár,
Rég feldobott kő vagy egy szag,
Felszivárgó, ősszel gazdátlan nyár,
Mindent, mindent tenyerem befogad.

Miért öröközlek a fenyők?

Magas fák közt suhogó szél,
Eljövendő esők illata,
Kéreg alatt születendő levél,
Gyantába ragadva az éjszaka.

Vékony tűskékről a szabadság lenéz,
Tekintetét bezárja a föld,
Olyan keskeny, hogy nem járja penész,
Mi lentről szürke, itt újra zöld.

Távolinak érződik az élet,
A hömpölygő hangok, sokkerekű világ.
Azért tartanak meg minden levelet,
Ne kelljen nekik is sodródni tovább.

Háló Gyula **Karácsonyi könyörgés**

Öltözz hóba, havazásba,
karácsonyi ámulásba,
kincseid aggasd a fákra,
vétkeidet hajítsd hátra;
ülj karácsony ablakába!

Hallgass a gyermek szavára,
dőlj rá erős jászolára,
öltöztess föl csillogásba
szép szemed, mindenki lássa;
ülj karácsony ablakába!

Bujtasd ünnepi ruhába
fázó szíved, forró lázba,
hordjál derűt mennyből házba,
vidd a jó hírt, vidd világba;
ülj karácsony ablakába!

Simeon

A száj nyálkahártyája foltosodik,
s a zártalan gyomortól egyre bűdösebb,
beszélgetéskor elfordítja arcát
és fogai helyét ujjjaival takarja,
de önfeledt pillanataiban hunyorog,
s mint a remény, oly huncut,
majd ismét gyötrött húsa émelyegteti,
mikor megpillantja a kisdedet,
mitől újra fiatal, sőt újra születik.
Most már meghalhat: mindent látott.

Lászlóffy Csaba

1. A kancsin nézés gyakorlata

Az egész akkor kezd gyanússá válni
amikor a *haldoklásaiddal szemben*
már nem vagy teljesen érzéketlen
amikor a rikító zöld rét után rikító
pirosnak látod a saját véredet
agyacskád hiába ketyeg (kotyog)
egészségesen a hámló fejbőr alatt

ó te szegény teremtés a kihűlt
lakásban a hideg ágyba bújva
a durván ostobán felhasított térben
(elég egy kis rés a rosszul záró
öreg ablakfán – nem kell ahhoz
úrhuzat hogy az ember ukmukfukk
elpatkoljon akár leghétköznapibb álmában)

hangoskodás a nagy asztalnál családi ebéd
az unoka megragad egy fogpiszkálót
s mielőtt homlokodba szúrná megkérdezi:

nagytata te tudsz kancsin nézni?
(mióta teszem ezt már (!) gondolod
persze befelé a semmi felé kacsintva) –

hát ilyen egyszerű képzelődés a meghalás

2. A miniatúra*

Csecsemőkoponyámra emlékezem
a fejem úgy összezsugorodott akár egy
kiszáradt főzőtök egy sült birsalma –
amikor mákszem nagyságú lesz
(„*ki ismer engem?*” a szeretetet most
hagyjuk) blúzod zsebében hordhatnád
csak hát ami elillant belőle
(volt-e egyáltalán?) humorom

látom súgni akarsz valamit a fülemben
amely szinte már egészen eltűnt
az a kidudorodó torz kis maradvány
mint gyufaszál feje talán a dobhártya
nincsen benne semmi mágikus
ha forró lehetetettől még kigyúl?

* Wojciech Kuczok ötlete alapján